

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1398/2023
25.01.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић, Дубравке Дамјановић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ненада Рајића и др., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246 став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Ненада Рајића, адвоката Вељка Делибашића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Панчеву К 36/21 од 07.04.2023. године и Апелационог суда у Београду Кж1 879/23 од 02.10.2023. године, у седници већа одржаној дана 25.01.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ненада Рајића, адвоката Вељка Делибашића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Панчеву К 36/21 од 07.04.2023. године и Апелационог суда у Београду Кж1 879/23 од 02.10.2023. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Панчеву К 36/21 од 07.04.2023. године, окривљени Ненад Рајић и Милош Дмитровић оглашени су кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246 став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, па је окривљени Ненад Рајић осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) године и 6 (шест) месеци, а окривљени Милош Дмитровић на казну затвора у трајању од 4 (четири) године и сваком од окривљених је изречена мера безбедности одузимања предмета, наведених у изреци пресуде, који се по правноснажности пресуде имају уништити.

Истом пресудом окривљени су обавезани да солидарно носе трошкове кривичног поступка насталих пред ВЈТ у Панчеву у висини од 482.510,00 динара, као и трошкове паушала у износу од по 10.000,00 динара, све у року од 60 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 879/23 од 02.10.2023. године одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљених и првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног Ненада Рајића, адвокат Вељко Делибашић, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 1), 2) и 3) ЗКП и повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) и 3) и 441. ЗКП, са предлогом да Врховни суд преиначи првостепену пресуду и окривљеног Ненада Рајића осуди због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 5. у вези става 1. Кривичног законика и ослободи га од казне или му казну ублажи испод законског минимума или да укине обе нижестепене пресуде и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ненада Рајића, је неоснован.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног Ненада Рајића у захтеву за заштиту законитости наводи да су правноснажне пресуде засноване на недозвољеном доказу – потврди о привремено одузетим предметима, коју је окривљени потписао у својству грађанина, иако је имао својство осумњиченог и самим тим према ставу одбране наведена потврда не може бити доказ на коме ће се заснивати судска одлука.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, по оцени Врховног суда, нису основани.

Одредбом члана 286. став 1. ЗКП прописано је ако постоје основи сумње да је извршено кривично дело за које се гони по службеној дужности, полиција је дужна да предузме потребне мере да се пронађе учинилац кривичног дела..., да се открију и обезбеде трагови кривичног дела и предмети који могу послужити као доказ..., а у ставу 2. истог члана прописано је да у циљу испуњења дужности из става 1. полиција може да тражи потребно обавештење од грађана, да изврши потребан преглед превозних средстава, путника и пртљага, да за неопходно потребно време најдуже до осам часова ограничи кретање на одређеном простору..., да предузме друге потребне мере и радње, те да о чињеницама и околностима које су утврђене приликом предузимања тих радњи и предметима који су пронађени или одузети сачине записник или службену белешку.

Осим тога одредбом члана 147. ЗКП прописано је да ће орган поступка предмете који се морају одузети по кривичном законика или могу послужити као доказ у кривичном

поступку привремено одузети и обезбедити њихово чување, док је одредбама члана 150. ЗКП прописано да се лицу од кога су предмети одузети издаје потврда у којој ће се ти предмети описати, навести где су пронађени, од кога се одузимају као и својство и потпис лица које радњу спроводи.

Из предметне потврде о привремено одузетим предметима ПС Вршац од 30.03.2018. године, произилази да је окривљени исту потписао без примедби као грађанин, да је иста сачињена на основу члана 147. ЗКП, приликом предузимања потребних мера из члана 286. став 1. и 2. ЗКП, од стране овлашћених службених лица, поводом проналаска предмета који се по Кривичном законнику морају одузети односно предмета који могу послужити као доказ у кривичном поступку, те да је у складу са чланом 150. став 1. ЗКП, окривљеном издат примерак потврде, коју је без примедби и оспоравања садржине потписао као грађанин.

Да би се доказ сматрао незаконитим, непоходно је утврдити да је он посредно или непосредно, сам по себи или према начину прибављања, у супротности са Уставом, ЗКП, другим законом или опште прихваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима.

Међутим, потврда о одузетим предметима, на коју као незаконит доказ указује бранилац окривљеног, садржи све законом прописане податке јер су у њој наведени подаци и својство лица од кога су одузети предмети, време одузимања, а потврда садржи и потпис и својство лица које је предмете одузело, као и констатацију да је обавештен јавни тужилац, при чему је окривљени потврду потписао без примедби. При томе, по оцени Врховног суда, овлашћена службена лица су имала овлашћење да одузму предмете од окривљеног, па је потврда о привремено одузетим предметима од 30.03.2018. године сачињена у свему у складу са одредбама члана 147., 150. и 286. ЗКП и иста је у конкретном случају правилно цењена као доказ приликом доношења правноснажне пресуде и супротно наводима изнетим у захтеву браниоца окривљеног, не представља незаконит доказ.

Самим тим, Врховни суд налази да побијане правноснажне пресуде нису донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, па су супротни наводи у захтеву браниоца окривљеног оцењени као неосновани.

Врховни суд се није упуштао у оцену навода захтева којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП, због којих је подношење захтева дозвољено, јер су исте образложене чињенично, наводима којима се оспоравају чињенична утврђења суда и износи сопствени закључак браниоца о испуњењу услова за примену одредбе члана 246. став 5. Кривичног законика и изрицање блаже кривичне санкције и као такви представљају указивање на повреду одредбе члана 440. ЗКП, као ни у оцену истакнутих битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, обзиром да наведене повреде не представљају законом дозвољене разлоге у смислу члана 485. став 4. ЗКП за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца.

Као разлог подношења захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног наводи и повреду закона из члана 441. ЗКП. Међутим, како бранилац не конкретизује на који начин је суд повредио наведену одредбу, а Врховни суд правноснажну одлуку и поступак који је претходио њеном доношењу испитује само у оквиру разлога, дела и правца побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости у смислу члана 489. став 1. ЗКП и није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа само нумерички означена, то се овај суд ни у разматрање и оцену ове повреде закона, није упуштао.

Из напред наведених разлога, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија
Биљана Синановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић